

Fiatalkor, magyar, nyári álom

Raymond Hicks levele az Egyesült Államokból

Richmond, délelőtt 11.27 perc, a Maine állami repülőtér épülete előtt.

Ilyen nincs, suttogtam magam elé, amikor a táskámat rutinszerűen anyám átnézte, és a sötétvörös, szatén fehérnemű szettjét, amelyet apámtól kapott egy éve a floridai nagy mezejárás után (a szüleim ártatlan részeseivé váltak a maffiaharckoknak, és egy pincébe zárva éppen az utolsó alkalom hozta szenvedély vonzásának engedve fejenállva egymásnak estek, amikor a szenzációhajhász nézeteiről elhíresült The Washington Times fotósa rájuk nyitott – ebből az alkalomból került a család ruhatárába az inkriminált fehérnemű) kiemelte a többi holmi közül.

Igazán nem akartam ezzel semmit, motyogtam, és arra gondoltam, hogy odaát Európában, valahol a közepén, a „vasfüggöny mögött”, vagy hogy hívják, várnak az óriási bulik, a könnyen megszerezhető tripper, az olcsó italok, és bár nem nagyon ismerik Susan Tedeschi-t, aki igen szuggesztíven játszik „girl power blues”-t, pedig ilyen nincs is, ettől még jó szórakozás lesz. A viszonylag középszerűen élő és költséges családom fizetett ki több, mint 2700 dollárt repülőjegyre, biztosításokra és belépőkre, hogy egész nyáron egy sokat magasztalt és dicsért közép-kelet-európai országban, Magyarországon lézengjek 20 évesen, Egyesült Államokbeli állampolgár létemre. Egy kedves rokonunk, egy bizonyos Hamvas Béla élte itt sanyarú életét, volt egy három kezű felesége, akit aztán valami deportálásoknál, vagy hol építőipari termékkel alakítottak, de ezt csak hallottam gyerekként.

Az égbolt, délelőtt 11.55 perc, a levegőben.

A Lear Jet, amely valami különgép, pont Magyarországra indult, így kaptam egy harmadosztályú jegyet rá, nagy ívben fordul ki az óceán fölé, és én kérek egy Chivas Regal-t. Komisz mosolyú, de kedves stewardess hozza ki azonnal, és szól, hogy ez a kapitány ajándéka, magyar specialitás, sóborszesz. Lassan kortyolgatom, és kibontom a borítékot, amelyet apám a váom előtt csúsztatott a zsebembe. Tanulmányozni kezdem a programot, melyet kedves családom állított össze.

Magyar egyetemisták és főiskolások találkozója, és egy betűszó, amit nem értek, de olyan furcsán-durván szétválik az ülés és a huzat, áthatol rajtam egy órási, magát kubai agresszorként aposztrofáló déligyümölcs, és iszonyatosan rázkódom a félelemtől. Az erőtlől és talán még kispolgáriságtól duzzadó lelki életem részket, amikor kinyitom a szemem, és a drága légi-kisasszony közli, hogy hamarosan leszállunk Magyarországon, a fővárosban.

Budapest, július 16, éjjel valamennyi, mindenestire sötét van; gyaloglom.

Keresem azt a tavat, ahol a már megtanult betűszóval jelzett EFOTT 2002 lesz, de még szerintem messze vagyok. Nehéz a táskám, szeretnék már fürödni egyet, nincs már nálam chips, és valami nagy rovar, vagy mi elvette egy kanyarban a pénzem, de az aprót visszaadta, mert mint mondotta volt „ez nem jó a faszompókergébe, hát holélszte”, és elhajtott bizarr testszagát hosszasan vonszolva maga után. Hamarosan jön egy autó, benne lányok. Elvisznek, mert ők is a fesztiválra mennek. Mindannyian részegek, az egyikük állandóan „ésfriss” kiáltással az arcába liheg, míg a többiek bizonygatják, hogy ez a legjobb buli a világon, és hogy úgy „befasziznak”, mint még soha. A végén nem tudom, mert odaérünk, mindenki elrohan valami Bandi után, aki egy hegyről jött, én pedig megkezdem tapasztalatszerző körutamat ebben a szép országban. Elmegyek a tópartra, sok ember fürdik ruhátlanul, sok helyen bömbölő, erőteljes rock csalogat, de nekem kokain kell.

Azt nem kapok, de egy verseny közepébe csöppenvén (HOOK Café, nagy sátor) „tilinkót” kell innom, míg hosszú hajú, tetovált és botránnyosan részeg atomtudósok VVER-440-es, uránrudakkal fűthető atomerőművekben használatos blokkokat építenek egy felborult műanyag toalet mögött, gyanúsán büdös valamiből, ami igen szarul néz ki. A „tilinkó” négy féle tömény ital borban föloldva, világos sörben, helyi specialitás, mert beleköptek. Iszom sokat, mennyei utcákon zenehallgatásba burkolózom, és baráti kapcsolatot építek ki egy áthatóan kék tekintetű éltes matrózával, aki a karóráért cserébe egy, az úttesten talált üveget a végelbe helyezi, de két horgász megzavar a látvány teljes feldolgozásában.

Kapolcs, később kissé, egy udvaron, ahol lóval alszom.

A két horgással egy másik rendezvényen is jelen voltam, még meghívóm is volt, ők pedig tudták az utat. A horgászat mellett igazából a XVIII-XIX. század francia prózáját próbálták meg számítógépen modellezni, mutattak egy fotót egy apró darabokra tört billentyűzetről, az volt Guy de Maupassant munkássága, és sokat beszélgettünk Paul Verlaine és az objektum-orientált, C+ nyelvű programozás közös gyökereiről. Ezek mellett egy domboldalról láttam az égbolt színpadán könnyű léptű, kecses színészeket egy szerelmes történetbe nyomorultul beledögleni, velük együtt jajongott az egész völgy, napokig borús és zavaros tekintetű emberekkel keresgettem az izgalmakat. Kaptam egy magnószalagot is, egy síró hangú férfi levelet olvas föl, melyeket nővéremnek írt, aztán meg is mutatják őt. Egyszerű öltözötű ember gitárral, ő ismeri a holdfény dalait is, fehér testes bort ivott egy óriási, szőrös emberrel.

A falut, amely három volt, nem tartott sokáig körbe járni, kedves és idős szállásadóim udvarán az érkezés utáni második órában aludni akartam, de egy magát Richard Nixon exelnöknek álcázó foltos ló benyomult a sátramba, bi-

zonygatta a politikailag független mivoltát, és egy demizson nevű tárolóedényből könnyű koktélt kortyolgattunk. Egy történetet hallgatók végig a művészetek völgyéről, a nyugalom és az intellektuális mulatozás hazájáról, és sokáig, pirkadatig simogatom a sörényét.

Budapest újra, rekkendő aug. 3, egy sziget és én.

Lefogytam. Káromkodok rendszeresen, és szinte alig hallatom a szerintem sármőr „lord, have mercy” szófordulatot. Igazán már nem érzem magam richmondinak, de még azért idegen nekem ez az ország. Ezt a fesztivált ismerem, láttam évekként ezelőtt a televízióban, a Ten Years After meg az Animals mellett egy fürtös hajjú, rendkívül érdekes ember beszélt sokat, szabadságról és másként gondolkodásról, valami burmai. Továbbra sem szereztem kokaint, itt nem divat, de egy sátorban vettem öt kilogramm marihuánát, jelenleg szendvicsben fogyasztom, nagyon jó. Iszonyatos mennyiségű ember tolong mindenhol, ordítózom egy ideig Robert Smithnek, de így tesz még nyolcvanezer ember. Venni akarok egy számítógépet egy széles mosolyú férfitől, majd beszédbe elegyedünk, és kiderül, hogy ő itt miniszter, szereti a Radeberger világos sört. Vita bontakozik ki közöttünk az internetes hozzáférési díjakról, amit tulajdonképpen nem értek, mert nálunk otthon ez ingyen van. Azt hiszem, ez a monstre rendezvény igazán egyedi ezen földgolyómbison, mert még eddig semmilyen nemi betegséget nem kaptam el. Kapok óvszereket, elaszom egy műanyagból készült labirintusban, ahol álmat látok: hatalmasra nőtt amorf tehének megjegyzéseket tesznek az emberi génállomány silány mivoltára, lökdösődés kezdődik emiatt, és elhagyom a helyszínt.

Posztív tapasztalatokkal zárom a nyaralást, a repülőtérre indulok.

Richmond, az otthon; nyomasztóan meleg van.

Miután hazaértem, a reptéren már vártak a fülhallgató emberek, mert a szüleimet megtalálta a nyár folyamán a fotóriporter, aki akut elhülyülésben szenved, és egy pillanatnyi elmezavar okából lelőtte őket. A lakás még nincs kitakarítva, a fegyver is a padlón hever. Bekapom a végét, és ahogy az ablakon látom a kocsi-bejáróról kitolató fekete Chrysler-t, meghúzódom a ravaszt. A levelet a FedEx vitte el Önöknek.

Raymond F. Hicks, USA, Maine állam, Richmond
CENSORED by szövetségnyomozóiroda of U. S. A.

